

Ա Ն Դ Ո Հ Ա Ն Ք

Հիւանդ ես, Սփիւնֆ,
 Հիւանդ՝ քու ամբարժ կեցութեամբդ հեղգ,
 Հիւանդ՝ քու վազմովդ ասուպէ ասուպ,
 Հիւանդ՝ հասածէդ տալով հուսկ փախուտս,
 Հիւանդ՝ չգոյէ՛ն իսկ զարհուրելովդ,
 Պատուհաս իբրեւ ուղարկուած վերուս:

Հիւանդ ես, հիւանդ,
 Արեւով օծուն հագեցութեանդ հետ խառն
 Քու ժահրաբաթաւ յիսերովդ անգուսպ,
 Լափիլզող կիրքի հրդեհիդ բոցէն
 Իր կրակն սառած կառուցման տենդով,
 Սէրովդ անձնուրաց՝ վատութեանդ քով:

Օ՛, հիւանդ ես դուն,
 Հաւասքի հերձուած քու արմատներովդ
 Ու տարակոյսի բերովդ ախտածէս,
 Քու պաշտումներովդ՝ կրօնէ՛ն ալ վեր,
 Եւ ուրացումի մեղովդ ոճրապարս,
 Փայփայանքիդ հետ՝ խայթով մահաբեր:

Ա՛յ իմ ազգդ հիւանդ ...
 Հիւանդ՝ ջուրի չափ քու շուշուրեամբդ
 Ու ժլատութեանդ առիթի քան քար,
 Ամո՛ւլ՝ աղտաղտ իբրեւ առապար,
 Ու խոփ երազող հողի պէս բերրի,
 Արհամարհանքովդ չափի, կեփոփ:

Ձեռ եթէ հիւանդ,
 Ինչո՞ւ պինդ դնդեր ու թռիչքի թափ,
 Եւ անկում իսկոյն՝ մինչեւ վիհն անհուն,
 Թէ՛ խոհ իմաստուն, թէ՛ բարբառ խելառ,
 Գրո՞հ կրժաբաց, նահանջ գլխիկոր,
 Եսի սակարան, տեսիլքի տանար ...

Ա՛զգդ առեղծուած,
 Ինչո՞ւ է գրուեր որ ըլլայիր դուն
 Արծիւ բարձրաթիւ, եւ աղուր՝ սողուն,
 Պահ մը՝ լարթափ մետ, եւ հրթիռ յանկարծ,
 Նիւթի, հաւիթի գետնամած գերին,
 Ու հանապարհորդ ոլորտի վերին:

Հիւանդ՝ հոգեւին ...

Մինչ կը կտրատես մասները լոյսէ՝
Վէրքերդ կապող ձեռքին հարազատ,
Օդ, արեւ բաւխող փութերուդ կուրծքին
Կ'իջնեն կրունկիդ մուրհերն անխնայ,
Կը լիզես նենգին դունչն արիւնլուայ:

Հիւանդ ես, հոգի՛ս ...

Նահատակեցիր քանի քանիներ
Երբ նակսիդ պսակ իրենց տեսիլքին
Կը մագլցէին ապառաժն ի վեր,
Ու պանծացումի սարեցիր ծէսեր,
Երբ վաղուց էին դարձեր ա՛լ ստուեր:

Հիւանդ ես, հիւանդ,
Քերես ու լուծերուդ առատութիւն,
Մահանալ մերժող քու մահացումէն,
Զխորաշափուած անհունէն միտքիդ
Եւ անպարագիծ ծանծաղութենէդ —
Մէկիդ մէջ հազա՛ր տարեդ տարածէ:

Վերծանել ինչպէ՛ս

Գիրը նակաթի՞դ անկայք նամբորդի,
Ժամանակին մէջ անսկիզբ, անվերջ,
Ուսիդ՝ հոգեկան զանձեր ծանրասար,
Հայեացքդ՝ աստղերուն, փայլերդ՝ յամառ,
Քայց եւ երեսիդ՝ հսկիսի ժպիտ:

Հիւանդ եմ եւ ե՛ս,
Հիւանդ՝ քու հիւանդ ըլլալուդ համար,
Հիւանդ՝ բուժումիդ յոյսէս կամակոր,
Դարման որոնող վազքի խոնչէնէս,
Ու նաեւ, գուցէ, զի որդի՛դ եմ ես,
Արիւնէդ՝ արի՛ւն, ոսկորէդ՝ ոսկո՛ր:

Այլ՝ չեմ կրնար, չե՛մ,
Կրէլ հիւանդի շապիկս յարածամ ...
Քոներս եմ բացեր Սեանի շունչին,
Վէրս՝ Արագածի արեւին հուրծամ,
Զի այդ հրաւէ՛ն վերաստեղծ հոյզի
Կը սպասեմ դարման քեզի եւ ինձի:

15.2.1981, Պէյրուք ՎԱՀԷ-ՎԱՀԵԱՆ